

בנאליה עצמית

על ציוריו של סימון אג'יאשווילי, המוצגים בגלריה רוטשילד אמנות (רוטשילד 140, ת"א), ניתן לחשוב למשל בהשוואה לעבודות המוצגות תדיר בפסטיבלי אמנות ובירידים. בהמולת תערוכות הענק הללו, גם לעבודות הסנסציוניות ביותר יש נטייה לאבד את עוקצן ולהפוך בנאליות. ציוריו הקטנים של אג'יאשווילי לעומת זאת, עושים את הדבר ההפוך: לוקחים את הבנאלי ביותר ויוצרים ממנו סנסציה.

אג'יאשווילי, אמן יליד טיביליסי שבגיאורגיה המתגורר בתל-אביב אך ממעט להציג בישראל, מציג סדרת ציורים קטנים יחסית המתארים תפנימים (תמונות פנים של חללים, לרוב ביתיים) מינימליסטיים המורכבים לרוב מלא יותר מכמה פריטים אדריכליים ולעיתים רהיט או שניים. כך, על פניו נדמה שכל מה שמופיע בציורים הוא פינת חדר, חלון או דלת, גרם מדרגות וספה, אולם למעשה, הדרמה הקטנה שיוצר הצייר בעזרת פיזור האור על פני החפצים הבסיסיים ותחימתם בקומפוזיציות מוקפדות, מייצרת עולם ציורי עשיר מאד המזמין את הצופה להתבוננות ממושכת.

~~בטקסט הנלווה לתערוכה~~ מזכיר הסופר דרור בורשטיין ספר שירה של ישראל אלירז שכתרתו היא "איך להיכנס אל חדר ממנו לא יצאת מעולם". תערוכתו של אג'יאשווילי, כותב בורשטיין, "משיבה לשאלה של אלירז תשובה פשוטה, באמצעות הציור: לצייר כך את חדרך משמעו להיכנס אליו, להיכנס אליו באמת, אף על פי שתמיד היית בתוכו". גילוי החדש שבמוכר ופתיחת אירוע בנאלי ויומיומי אל מגוון משמעויות ורגשות, הם שניים מן הדברים היפים והמופלאים ביותר שאמנות יכולה לספק.

יש בציוריו של אג'יאשווילי שילוב בין כובד מזרח-אירופאי לאווריריות מקומית וקלילה. אף שמדובר בציור ריאליסטי, האור שבו אינו חד-משמעי ומכמה מן הציורים עולה תחושת חלום. יתכן שמקורו של הטשטוש הזה בחוויית ההגירה, אולם אחד הדברים היפים בתערוכה הוא הימנעותה מכפיית ביוגרפיה כזו על הצופה ושחרורו לצלילה אל המוכר והבנאלי של עצמו.